

Xavi kreeg een koortsstuip

Vijf verschrikkelijke minuten

Xavi, het zoontje van Jasper (33) en Selina (27), is negen maanden oud wanneer hij behoorlijk ziek wordt. Na dagen van hoge koorts, weinig slaap en een luchtweginfectie, krijgt hij een flinke koortsstuip. Onderweg naar de huisartsenpost houdt Xavi plotseling op met ademen...

Tekst: **Anika Rooke**

Selina: “We waren uit eten. Ons zoontje Xavi at goed en was vrolijk en gezellig, maar tijdens het nagerecht werd hij ineens erg moe. Hij had rode wangen. Toen we hem in de kinderwagen legden, viel hij meteen in slaap. Thuis voelde Xavi nog steeds warm aan en hij bleek koorts te hebben. De thermometer gaf 39,5 aan. We maakten ons wel wat zorgen, maar omdat hij er verder geen last van leek te hebben, gaven we hem een flesje en brachten we hem naar bed.

De nacht verliep rustig en de volgende ochtend was Xavi koortsvrij. Er stond een dagje Plopsaland op het programma, iets waar onze driejarige dochter Faye al weken naar uit had gekeken. Omdat Xavi geen zieke indruk meer maakte, zijn we gewoon gegaan.”

“Aan het einde van de middag begon hij echter weer te gloeien”, vervolgt Jasper. “Onderweg naar huis heeft hij non-stop gehuild. Eenmaal thuis bleek hij weer koorts te hebben, opnieuw 39,5. We besloten het nog even aan te kijken, maar later op de avond werd Xavi wakker en was hij volledig overstuurd. Hij was ontroostbaar en we besloten de huisartsenpost te bellen. We konden meteen langskomen. Gelukkig kon mijn schoonzus bij Faye blijven. Op de huisartsenpost werd een luchtweginfectie geconstateerd en we kregen antibiotica mee.

Ondanks de antibiotica en de paracetamol, werd Xavi steeds zieker. De koorts hield aan en hij kreeg het benauwder, hoestte behoorlijk en sliep nauwelijks. We zijn in de dagen daarna meerdere keren bij onze huisarts geweest. Hij deelde onze zorgen en verwees ons door naar de spoedeisende hulp. Daar kregen we een speciale neusspray.”

Selina: “Op woensdag heeft Xavi vrijwel de hele dag geslapen. We hoopten dat hij weer zou opknappen. Jasper haalde hem voor het avondeten uit bed en zette hem in de kinderstoel. Zijn gezichtje was helemaal grijs en hij had paarse lippen. Hij zakte onderuit en begon te trillen. Ik heb hem meteen uit zijn stoel gehaald en zijn temperatuur gemeten: 38 graden. Ondertussen werden zijn lippen steeds paarser en begon hij te klappertanden. Jasper sloeg een deken om Xavi heen en ik belde de huisartsenpost. We konden direct komen. De oppas voor Faye was er gelukkig snel, waarna we met de auto zijn vertrokken. Xavi was erg afwezig. Ik zong liedjes, aaide over zijn wangetje, klapte met mijn handen - alles om hem bij kennis te houden. Het leek alsof hij dwars door me heen keek en toen stopte hij met ademen. Zijn handjes waren al helemaal paars. Ik staarde vol ongeloof naar mijn kind en diep vanbinnen schreeuwde ik: niet mijn mannetje!”

Jasper: “De rit duurde een eeuwigheid. Ik focuste

‘Zijn gezichtje was helemaal grijs en hij had paarse lippen’

me op de weg, maar mijn angst nam toe. Ik bleef maar roepen: ‘Hou hem erbij!’”

“In paniek renden we de huisartsenpost binnen”, vertelt Selina verder. “Ik riep: ‘Mijn zoontje is paars en ademt niet meer!’ Xavi werd meteen door twee artsen en een verpleegkundige opgevangen en op de behandeltafel gelegd. Gelukkig kwam hij toen weer bij en hij begon heel hard te huilen. Langzaam trok de paarse kleur weg uit zijn lippen en handjes. De tranen stroomden inmiddels over onze wangen.

Xavi werd kort onderzocht. Op basis van ons verhaal vermoedden de artsen een koortsstuip. Een van hen vertelde dat hij dit zelf ook had meegemaakt met zijn eigen kind en dat als verschrikkelijk had ervaren.

Xavi werd doorverwezen naar de spoedeisende hulp. Ook hier volgden verschillende onderzoeken. Onze zoon bleek inmiddels 41 graden koorts te hebben. Omdat Xavi al dagen ziek was en de uitputting nabij was, besloten de artsen hem op te nemen op de kinderafdeling. Xavi werd nu goed in de gaten gehouden en dat was een hele opluchting. Hij lag inmiddels in zijn bedje aan de monitor. Samen besloten we dat ik bij Xavi zou blijven. Jasper ging terug naar Faye.”

Jasper: “Op dat moment kregen we telefonisch te horen dat Faye wakker was geworden en helemaal overstuurd was omdat papa, mama en Xavi nog steeds niet terug waren. Ze bleef om haar mama gillen.”

“Ik voelde me verscheurd tussen twee kinderen”, vertelt Selina. “Ik wilde graag bij Xavi blijven, maar Faye had me ook nodig. Ik moest kiezen. Gelukkig wist Jasper Faye na enige tijd te kalmeren, waarna ze weer in slaap viel.

De volgende ochtend kwam Jasper samen met Faye naar het ziekenhuis. Faye rende meteen naar Xavi's bedje en aaide over zijn handje. ►

‘Ik ben in mijn hele leven nog nooit zó bang geweest als in die paar minuten’

Xavi straalde van oor tot oor. Het was fijn om die twee zo samen te zien.”

Jasper: “De kinderarts besliste ’s middags dat Xavi nog een nachtje in het ziekenhuis moest blijven, omdat zijn zuurstofwaardes nog niet stabiel waren. Daar waren we eigenlijk erg blij mee. Xavi had dan wel geen koorts meer, maar kwam dat slechts door de paracetamol of was de koorts écht weg? We waren heel bang dat hij toch weer zieker zou worden.

De tweede nacht verliep gelukkig een stuk rustiger. Xavi’s zuurstofwaardes bleven goed en de volgende ochtend kregen we te horen dat hij mee naar huis mocht. Dat voelde ook goed.”

VERTROUWEN

“Het was erg fijn om Xavi weer thuis in zijn eigen bedje te hebben”, vertelt Selina. “De koorts bleef weg en we kregen er langzaam maar zeker weer vertrouwen in dat hij beter zou worden. Hij knapte met de dag op en we kregen ons mannetje steeds meer terug.

Desondanks zat de schrik er nog steeds goed in bij ons. Jasper en ik hebben echt tijd nodig gehad om alles een plekje te geven. We hebben na Xavi’s opname nog vaak zijn temperatuur gemeten. Die was erg laag. De verpleegkundige gaf aan dat dit normaal was na zo veel dagen hoge koorts. Daarnaast waren we ook bang dat Xavi toch weer koorts zou krijgen. Ook het afbouwen van de medicatie vonden we erg spannend. Gelukkig hebben we in deze periode veel steun gehad aan onze familie en vrienden.

Het moment waarop Xavi dwars door me heen keek en stopte met ademen, was echt verschrikkelijk. Ik heb dat beeld nog lange tijd voor me gezien. Ik dacht dat mijn kind in zijn benauwdheid was gebleven. Ik ben in mijn hele leven nog nooit

zó bang geweest als in die paar minuten.”

Jasper: “Ik heb diezelfde angst gevoeld. Ik kreeg nog regelmatig een brok in mijn keel als ik erover vertelde of tranen in mijn ogen wanneer ik langs het ziekenhuis reed.”

Selina: “Faye is nog een tijdje heel prikkelbaar en snel verdrietig geweest. Ze heeft ’s nachts veel bij ons geslapen, omdat ze dan onrustig en overstuurd was. Ik ben heel blij dat Faye niet in de auto zat toen Xavi zijn koortsstuip kreeg. Deze situatie heeft heel veel indruk op haar gemaakt, dus ik ben blij dat dit stukje haar in ieder geval bespaard is gebleven.

Toen ik een paar weken later zelf ziek werd, was Faye heel bang dat ik naar het ziekenhuis zou moeten. Toen ik hier met haar over sprak, vertelde ze dat ze in het ziekenhuis allemaal zieke mensen en kinderen had gezien. Ook werd ze erg onrustig toen Xavi voor controle naar het ziekenhuis moest. We hebben haar toen duidelijk uitgelegd dat hij deze keer niet hoefde te blijven en dat de arts alleen maar even wilde zien dat het goed ging met Xavi. We hebben in deze periode veel met Faye gesproken en haar alles zo goed mogelijk uitgelegd, maar ook bij haar moest het vertrouwen groeien. Het duurde even voordat ze durfde te geloven dat niemand van ons zomaar naar het ziekenhuis zou moeten.

Tijdens de controle hebben we onze angst voor een eventuele beschadiging uitvoerig besproken met de kinderarts. Zij stelde ons gerust en vertelde dat kinderen langere tijd - zo’n twintig minuten - zonder zuurstof kunnen, voordat er beschadigingen optreden.

Omdat het een heftige koortsstuip betrof, hebben we medicijnen gekregen die we moeten toedienen als Xavi weer een koortsstuip krijgt die langer dan vijf minuten duurt. De kinderarts gaf aan dat we op dat moment ook een ambulance moeten bellen, omdat Xavi dan meteen gezien moet worden.

We zijn enorm dankbaar voor het feit dat we Xavi nog hebben. Ik lees regelmatig verhalen van ouders die wel een kindje verloren hebben. Daar moet ik niet aan denken. Mijn wereld zou volledig instorten. Gezondheid is zo’n kostbaar iets. Het waren vijf verschrikkelijke minuten voor ons, maar het is gelukkig goed afgelopen! ■

Wil je reageren op dit verhaal? Mail o.v.v. ‘1412 Selina en Jasper’ naar redactie@mijngeheim.nl. Je kunt ook je eigen verhaal vertellen op www.mijngeheim.nl.